

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

De Onder, der knytte sig til den saakaldte Prostitution og de dermed nærmest i Forbindelse staaende Forhold, have her som andetsteds i længere Tid beskæftiget Sindene. Fra en Flerhed af Synspunkter have disse Forhold været betragtede og maattet betragtes. Selve de store sanitære Farer, der rejse sig fra disse Forhold, maatte paakalde særlige Foranstaltninger. Naar dernæst tillige den sociale Skadelighed ikke mindre end den moralske Forkastelighed anerkendtes fra alle Sider, maatte ogsaa det Spørgsmaal besvares, om ikke Statsmagtens Indgriben med sin Straffemyndighed var paa sin rette Plads. Og endelig maatte det over for Nødvendigheden af at holde Ondet i Ave i mange Tilfælde være nærliggende at hjemle en politimæssig Ordning, der tillod et nøje Indseende med de paagældende Forhold. I Virkeligheden ligge disse tre Grupper af Hensyn — snart gaaende jævnsides, snart krydsende hinanden — til Grund for de forskellige Opfattelser og Lovordninger af denne Sag.

For dansk Rets Vedkommende er Ordningen paa dette Omraade i videre Forstand væsentlig bestemt ved Straffelovens §§ 180—182 og Loven af 10. April 1874. Medens Straffelovens § 181 tilsigter at ramme den, der øver Utugt vidende eller havende Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, og medens § 182 indeholder Bestemmelser mod Rufferi og lignende Forbrydelser, er det Straffelovens § 180, der afgiver Grundlag for den egentlige Prostitutionslovgivning, der derefter nærmere er gennemført ved Loven af 10. April 1874. Den saaledes bestaaende Ordning hviler paa et strafferettigt Synspunkt, der imidlertid atter begrænses af politimæssige Hensyn, hvoraf Følgen er bleven, at der ved Siden af det af Lovgivningen forfulgte og straffede Utugtserhverv, bestaar et andet Omraade, hvor Utugtserhvervet faktisk tolereres, idet det paa den anden Side undergives et Tilsyn og en Række begrænsende, kontrollerende og over for Overtrædelser direkte indgribende Bestemmelser, der i høj Grad indskrænker dets Udøveres Frihed. Der fremkom saaledes en skærende Modsætning mellem Ordningen indenfor og udenfor det af Politiet tolererede Omraade, og der førtes Klage over,

at det politimæssige Kontrolsystem — samtidig med at trykke Lastens Stempel dybere paa dem, der inddroges under det, — ikke afgav tilstrækkelig Betyggelse overfor de sanitære Hensyn, hvorved dets Tilblivelse i Virkeligheden i en væsentlig Grad var bestemt, og næppe kunde undlade gennem det fyldige Tilbud af Lejlighed til at øve Utugt at forøge Usædeligheden.

Det er denne Ordning, der fra forskellige Hold har været Genstand for alvorlige Angreb, uden at den dog hidtil er bleven ændret i Princippet. Medens der for Københavns Vedkommende — hvor Forholdene naturligt har maattet tiltrække sig størst Opmærksomhed — i 1896 har været nedsat en Kommisson til Prøvelse af det gældende Kontrolsystems nærmere Udformning, har der i Rigsdagen gentagne Gange ved privat Initiativ været indbragt Forslag, der tilsigtede en afgørende Ændring i hele den bestaaende Lovordning. En saadan er dog ikke bleven gennemført, idet de to Love af 1. Marts 1895 og 11. April 1901 kun have rørt ved mindre Punkter, den sidste ved at ophæve de offentlige Huse (Bordeller), den første — hvis §§ 1 og 2 ere bortfaldne ved Loven af 1901 — ved i visse Retninger at skærpe Politiets Myndighed overfor de under dets Opsigt stillede Fruentimmer.

Det her foreliggende Lovforslag er i væsentlige Henseender bygget over det tidligere private Forslag, der senest vedtoges i Folketinget i 1901 (se Rigsdagstidenden 1900—1901, Tillæg C. Sp. 121 ff., jfr. Tillæg A. Sp. 2795 ff. og Folketingstidenden Sp. 1942 ff., 1997 og 2074 f. samt Landsdagstidenden Sp. 840 ff., 1546 ff. og Tillæg B. Sp. 1735 ff.); men det adskiller sig dog fra dette Lovforslag navnlig i én afgørende Retning. Ministeriet har nemlig ikke ment at kunne følge det tidligere Forslag, naar det overhovedet lod Straffen for Utugtserhvervet som saadant bortfalde. Det skal villigt indrømmes, at det bestaaende kombinerede Straffe- og Politisystem, hvor det sidste for sit Omraade ophæver det første, indeholder en Ordning, der efter de foreliggende Erfaringer maa betragtes som lidet heldig, og som derhos lider af Inkonsekvens, medfører Ulighed for Loven og overfor Almenheden ikke kan undgaa i mange Retninger at virke stødende. Det